

БЪЛГАРСКИ ВЕСТНИК

ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА ЗА РЕЛИГИОЗНА И ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНА ПРОСВЕТА

ГОДИНА СХ. БОЯС
e-mail: sinizdat@gmail.com

СОФИЯ, 1-15 МАРТ 2009 г.

ЦЕНА 0,70 лв.

ПРАВОСЛАВНИЯТ СВЯТ ЗА РЕШЕНИЕТО НА СЪДА В СТРАСБУРГ

Отворено писмо от Зоографското братство *Колумниче на Всебългарската работна среща*

стр. 3 стр. 5

ГРЯХ И ПОКАЯНИЕ

за силата на разкаянието

стр. 6

КРЪСТОПОКЛОННА НЕДЕЛЯ

ТРОПАР, гл. 1

Спаси, Господи,
Твоите люде и нагледни
Твоего достояние,
като даряваш на
православния кълбарски
народ победа над
противниците и ни да-
пазиш с Твоя кръст.

КОНДАК, гл. 4

Изгледна се доверено-
бо на кръста, Христе Бо-
же, дарявай щедростите
Си на единородното Твое
ново общество. Зарадвай
ни с Твоята сила и ни да-
вай победа над противни-
ците, като Твоята помощ
ни къде връжне на мир и
зламе на нечестивост.

Простено-проссти

На 1 март, Неделя сиропустна, десетки духовници и стотици миряни се събраха в митрополитската катедрала на София „Св. Неделя“ за традиционната вечер на вѣсопропѣстието и вѣзночѣно сѣ попѣскача пропѣка преди началото на Великия пост.

Клир и народ тържествено посрещнаха Негово Свѣтѣйшѣство Българския патриарх Максим, който оглави вечерната служба. В съслужението взѣха участие и: Стобйският епископ на Св. Синод, Знеполският епископ Иван, викарий на Софийския митрополит, Великият епископ Сионий, ректор на Софийската духовна семинария, Маркранополският епископ Константин, протосингел на Софийския митрополит архим. Григорий, архим. Дионисий от Културно-просветния отдел на Св. Синод, представителите на Руската и на Румън-

ската православна църква и вѣзночѣно сѣ попѣскача пропѣка преди началото на Великия пост.

След отгледянието на Негово Свѣтѣйшѣство взаимното опрѣщане на духоуниците и миряните продължи. Мирянотворците и испѣсѣнаха десѣтица на патриарха с думите: „Прѣстѣно-проссти!“

Също за ползѣта на пропѣката пропѣсѣсѣ Негово Свѣтѣйшѣство Българският патриарх Максим. Думите му трѣгнаха дълбоко прѣстѣвѣщите вѣше в храма. След това прѣдстоѣятел на БПЦ полска прѣсѣка от духоуниците и миряните и им

ВСЕЛЕНКОТО ПРАВОСЛАВИЕ В ЗАЩИТА НА БПЦ

На 11 март в резиденция „Бояна“ бе открита двудневна среща на Светия Синод на БПЦ с представители на останалите поместни православни църкви. Срещата е организирана по инициатива на Негово Свѣтѣйшѣство Българския патриарх и Софийския митрополит Максим и Светия Синод на БПЦ във връзка с оповестеното на 22 януари решение на Европейския съд по правата на човека в Страсбург по делото завѣдено от н. нар. алтернативен синод на Инокентий срещу Българската държава.

На срещата свои представители бѣха изпратили всички поместни църкви с изключение на Антиохийската и

Александрийската. Сред участниците бѣха представителите на църквите при европейските структури в Брюксел – високорепрезентивен митрополит на Франция Емануел от Велесенската патриаршия, прѣсвещенник Виенски и Австрийски епископ Иларий от Руската православна църква и прѣсвещенник Анастасий епископ Атанасий от Еладската православна църква.

Своите църкви представляваха и: архим. проф. Григориу Папатома от Велесенската патриаршия, архим. Дамин от Йерусалимската патриаршия, ексхар на Божий гроб, прот. Николай Балахов, секретар по международните отношения към Отдела за

външнѣоцърковни връзки на РПЦ, иерей Георгий Рабиб, секретар за отношенията между Църквата и обществото към Отдела за външнѣоцърковни връзки на РПЦ, Нишка сл. Ириней от Сръбската патриаршия, ставроф. ик. Нелуц Олря от Румънската патриаршия, митрополитот на Зукити и Циеси Герасим, прѣдседател на Отдела за външнѣоцърковни отношения към Грузинската патриаршия, митрополитът на Пафос Георгий и архим. Венедикт Йоану от Кипърската православна църква, митрополитот на Корина Йоан от Албанската православна църква, мит. прот. проф. д-р Георгий Тофилдот от Полската право-

Участниците в работната среща в резиденция „Бояна“

славна църква, свец. Платер по канонично и международно право като архим. проф. Григориу Папатома, проф. Панапатас, г-жа Христина Манюлау и г-н Федон Кидонянтис – юридически съветник

на Йерусалимската патриаршия, Вахтанг Ва. Капладзе, проф. Григориу Кузнецов, Игор Ва. Понкин, Момчило Ковачевич, Георгий Кринас и др.

ХРОНИКА

България

Покойният канон на св. Андрей Критски в София

По традиция в София, а вече и в други сгради, през първата седмица на Великия пост след свещенното отслужаване на Великото поучение и Покойния канон на св. Андрей Критски в стоголните храмове, свещенослужители и миряни се събират заедно за молитва и представително определени храмове. Неспоменато по време на тези събори богоугодници се изпълняват от Хора на софийските свещеници под диригентство на свещ. Кирил Попов.

На 3 март според изготвената от Софийската митрополита графика, Първата

свещенна служба, ректор на Софийската църковна семинария, прочете втората част на Великия покаяни канон. В своята възлюбена проповед той обрна внимание върху старозаветите и новозаветните персонажи от покаяния канон, върху които св. Андрей Критски обръща духовния си взор в тези усилии дна за покаяние, и говори за необходимостта да познаваме и изучаваме Свещенното Писание.

Същата вечер просвещените Стойбишки епископ св. Наум и Зиопелиски епископ Иларион представиха Българската православна църква на тържествената зари на площад „Народно събрание“ по случай Трети март-Деня на Освобождението на България от турско робство.

На 4 март в стоголния храм „Св. Седмочисленици“ третата част на канона бе прочетена от просвещения Зиопелиски епископ Иларион, викарий на Софийския митрополит.

Четвъртата част на канона на св. Андрей Критски бе прочетена на 5 март в стоголния храм „Св. Кирил и Методи“ от високореповещения архим. Григорий. **ЦВ**

Прослава и моление към Божицата Майка

На 6 март в храм „Св. Невеста“ Негово Светейшество Българският патриарх Максим прочете първата статия от Богородничния акастих. По традиция този акастих в прослава към Божицата Майка се чете всеки петък през Великата четиридесетница по време на Малкото поучение. То бе отслужено от архиепископа на Софийската митрополита архим. Григорий. Присъстваха и Стойбишкият епископ Наум, Зиопелишкият епископ Иларион, архим. Дионисий и храмовото духовство. На клира наха Хората на софийските свещеници с диригент свещ. Кирил Попов.

След прочитаното на първата статия Негово Светейшество произнесе слово, в което говори за историческата пова на

акастих в традицията на пърковното поделоване и за милостивата закрила на Пресвета Богородица, която изпращаеме чрез него.

на Светия Синод, и Зиопелиски епископ Иларион, викарий на Софийския митрополит, заедно с множество духовници отслужиха благодарствен молебен, за да отплатят Богу слава за великото достойнство на свободата, с което у достоен българският народ на тази дата, и да възмутят мир и благоговение за Освободението ни. Слово за прилика произнесе св. Наум. Прочуха многолетствието за патриарха, клира, народа, управляващите.

След молебна духовниците, водени от хоругви и следвани от преставетелна група семинаристи и народ, отидоха до паметника на шар-Освободител – акастихът П. Николовски, където изпяха „Вечна памет“ за всички, които са дали своя живот за освобождението на България и подпомага своите.

На 2 март се навършват 70 благоденствени години от рождението на Негово Високореповещенство Славейския митрополит ИОАНИКИЙ.

Като го поздравяваме, му пожелаваме здраве, бодрост и още дълги години архиерейско служение.

На многоа лета, Владико!

Панхигда в памет на загиналите руски, румънски и фински войни

В гр. Плевен по случай 131-вата годишнина от Освобождението на България от турско робство Негово Високореповещенство Плевенският митрополит Игнатий в съслужение със свещеници от илюстреските храмове отслужи панхигда в памет на загиналите руски, румънски и фински войни в Панахидата беше от-

служена пред параклиса „Св. Георги Победоносци“, който е костница – мавзолей на загиналите войни в

битката за Плевен през 1877 г.

Присъстваха носители от Пета плевенска механизирани Бригада и Преставителният оркестър на суровите войски в Плевен. Слово по повод на прочетеното от митрополита на гравиди Найден Зеленогорски. Ритуалът приключи с поднасяне на венци и шета.

Плевенска митрополита

Чуотворна укона на Божицата Майка в Свищов

Църквата „Св. Троица“ в гр. Свищов, която е един от забележителните архитектурни и исторически паметници на България и е строена през XIX в. от прочутият майстор Кольо Фичето, се отличава не само с тоочно наскоко и с детайлността на световиската му дотворна икона на Божицата Майка „Достойно ест“. Зиее се, че в българската клина „Достойно ест“ се поддър-

жал монахът Панахий, в който – Пансий Българин, сима и сима на Алеско Константинов. Той е създад и

поддържа на Светата Град истателство с книжарница. Автор е на книгата „Чудесата на Пресвета Богородица“, издадена наскоро и в България.

Иконата е в оригинална велика си размер и е вършена на архиерейския наместник отец Дионисий Антонов от народния представител Лилеяр Топеке, който се завърна от поклонение в Света Гора.

Стартира клуб „Православна християнска центрица, традици и празници“ в Бургас

На 5 март в Бургас стартира дейността на клуб „Православна християнска центрица, традиции и празници“ към Общинския детски комплекс с проваждението на първия официален учебен час по религия и православие. Често срещане в специално оборудван за тази цел кабинет в СОУ „Константин Петканов“, което се намира в най-добрата бургаска комплекс „Мелен рудник“. На занятието присъстваха 21 деца на възраст 9-10 години.

Първият учебен час беше открит от кмета на града г-н Димитър Николов, който написа и подписа дълга заглавие на възмездностите: „Десетте Божици запознат“. В занятието участваха много високореповещенство СЛЮКОВИЦИ митрополит ИОАНИКИЙ, който обясни на децата, че „десетте Божици запознат“ е в занона със задължеността на човека към Бога и ближните.

Гост в класната стая била и зам.-кметът г-жа Йорданка Анианова, зам.-областен управител г-жа Румяна Денева, архиепископ

кмет Иваница в Бургас отец Борис Беров, директор на РИО – Бургас Людя Борисова, родители и православни духовници от града.

Митрополит ИОАНИКИЙ констатира на дената от СОУ „Константин Петканов“ книги, а на техните учители – аконта на света Богородица. Подаръни подариха и отец Беров и зам.-областен управител Румяна Денева, а кметът Николов върна на митрополит ИОАНИКИЙ илюстреската „Свети Николай Чулуверт“ по случай семдесетгодишния му рожден ден.

В кабинета по вероучение в СОУ „Константин

Петканов“ ще преподава мелодията свещенна песен. Помощниците са обявено с помощта на Община Бургас и архиерейското наместничество в града. Първото таква кабинет да бъдат обособени и в други вероучителни училища. До момента в програмата на многократно обучение са занесени 1200 ученици от общо 23 училища и постоянно се прикмет нове молебен.

По този повод митрополит ИОАНИКИЙ призовава вероучителите да се прикмет в национална кампания и добротворите да последват другите общини у нас.

Честване на Националния празник за Освобождението на България в цялата страна бяха отслужени благодарствени

молебени и панхигди за възлюблените думи на загиналите. На 3 март в Патриаршеската катедрала в старинния храм-паметник „Св. Александър Невски“ епископите Стойбишки Наум, главен секретар

† IN MEMORIAM

На 22 февруари се представи в Господа свещеник, ВАСИЛ АСЕНОВ (ПОТОВ) Роден на 1 януари 1943 г. в с. Солот, Ловечска снрава. През 1961 г. завършва Софийската духовна семинария, след което и Духовната академия. Служил е в софийските храмове: „Св. пророк Илия“ – Книжево, „Св. Седмочисленици“, „Св. Невеста“ и „Св. Георги“. В периода 1988-1990 г. е служил на Българската църковна община в Стокхолм, Швеция. През 1993 г. е отлъчен от софийския „диакон“ от Крушевски епископ Натанаил, след Невропатски митрополит.

Бог да прости свещеничното Василе Иовле!

Свещеническа конференция в София

На 28 февруари в салона на Софийската свещена митрополия се събра свещенослужителите от всички духовни епархии на партията, за да обсъдят заедно най-големия проблем за Църквата,

ростия и как трябва да се пристъпят към свещеност Христова Тайна. Епископ Иован изрази благодарността си от законителите си от всичките случаи в София на всевидно или съзнателно прикриване

Бога, да да не бъде тайнството „за огън и осъждане“.

Още се помъчра, че проблемът с честото прикриване не може да бъде разрешен самолично, защото всеки човек е различен – една вяла вселена и грижа на изповедника му е как той да се прикрива.

От страна на свещениците бяха поставени въпроси за разяснение по различни части на комплиментарния случай, свързани с прикриването, поста и изповедта, които получиха надлежен отговор.

На заключението бе казано, че по въпроси, които касат нещот толкова дитинно и сложно като духовния живот, не могат да бъдат дадени общоправилни и предписания. Дело и отговорност на изповедника е да пренебрегне духовното състояние на всеки отделен човек, да съобрази обстоятелствата в неговия живот и да определи кога един или друг от пасомите му да пристъпят към причастие.

За да не избягват смущенията в свещенослужителите и пасторите, се препоръчва всеки да се причастява при своя духовен отец, в храма, където се използва.

В рамките на конференцията епископ Иован изрази опакения си, че в случаите, когато има постановен усърден подвизнически живот и покаяние, честото прикриване не е място да приведе като пример, което се доведе до престел или духовна безчувственост в израстване на насрещно.

Призова да се има предвид сакралният съзнание на нашия народ като цяло, защото ние имаме духовният живот на нашите творци и свети срина и „бъва съчинан“. Забравят, че това е тайнство, което изисква особена подготовка и което е обвързано с носенето на личния кръст. Затова не следва да настъпва безразборно прикриване, което не изповедат, без уст за греховност, без съзнание за личните грехове, а да се равнява чуждотство на отговорност пред

Бога, да да не бъде тайнството „за огън и осъждане“.

Още се помъчра, че проблемът с честото прикриване не може да бъде разрешен самолично, защото всеки човек е различен – една вяла вселена и грижа на изповедника му е как той да се прикрива.

От страна на свещениците бяха поставени въпроси за разяснение по различни части на комплиментарния случай, свързани с прикриването, поста и изповедта, които получиха надлежен отговор.

На заключението бе казано, че по въпроси, които касат нещот толкова дитинно и сложно като духовния живот, не могат да бъдат дадени общоправилни и предписания.

Дело и отговорност на изповедника е да пренебрегне духовното състояние на всеки отделен човек, да съобрази обстоятелствата в неговия живот и да определи кога един или друг от пасомите му да пристъпят към причастие.

За да не избягват смущенията в свещенослужителите и пасторите, се препоръчва всеки да се причастява при своя духовен отец, в храма, където се използва.

В рамките на конференцията епископ Иован изрази опакения си, че в случаите, когато има постановен усърден подвизнически живот и покаяние, честото прикриване не е място да приведе като пример, което се доведе до престел или духовна безчувственост в израстване на насрещно.

Призова да се има предвид сакралният съзнание на нашия народ като цяло, защото ние имаме духовният живот на нашите творци и свети срина и „бъва съчинан“. Забравят, че това е тайнство, което изисква особена подготовка и което е обвързано с носенето на личния кръст. Затова не следва да настъпва безразборно прикриване, което не изповедат, без уст за греховност, без съзнание за личните грехове, а да се равнява чуждотство на отговорност пред

Отворено писмо от Зографското братство по повод решението на ЕСПЦ

До Председателя на Република България
До Министър-председателя на Република България
Като: До Светия Синод на Българската православна църква

Обращаеме Господа,

Уважаемие си във вас и във вашии личие към всички български движания в момент, който е важен и съдобносен както за по-нататъшния път на Православната Църква в родината ни, така и за целокупния наш народ. На 22 януари 2009 г. Българският съд за правата на човека (ЕСПЧ) обяви решението си по делото на „митрополит“ Инокентий и др. срещу България. След внимателния му прочит се убеждаме, че то е крайно неправомерно, тенденциозно, необективно и неправомерно.

В нашето обращение ни се поставяме за цел да правим подробна критика на решението, но да изложим пред вас мотивите, с които да окуражим и подкрепим ръководството на Българската държава да продължи и довърши в рамките на своите компетентни вече започнатото налагане и осъществяване по приключването на обвиняването и насърчаване от всички на Църквата и свои разкол.

Дълбоко сме убедени, че нашата държава трябва да подкрепи и защити преглед през 2008 г. Закон за възрожденци, да не позволи изменения във верния законията ценно достояние. Смятаме, че не съществува нищо, от което държавните блага биха могли да се стравуват и които да ги разколебят от възрожденците в верния посек.

Решението на ЕСПЧ е в голяма степен несправедливо и слабо като съдебен документ и би могло аргументарно да бъде обжалвано от Правителството. На много места в него се гмурват субективни и тенденциозни изречения, които са извън компетентния сфера на Светия Синод да бъде представен като „асоциращ“ с определени политически партии, по-конкретно с комунистическата партия (вж. пар. 15, 22 и др.). Това твърдение, освен че е юридически несъстоятелно, и е по същността си абсурдно. Православната Църква никога не би могла да се обвърже с която и да било партия и партийна идеология. Нейната вяра, нейните методи на действие, нейната структура са кореновременно различни от партийните. Възможно е в граници на Църквата към определена партия, а проявява на държавнически разум от страна на политическите сили и като следствие от това божият отношение към общата на всички ни Майка – Православната Църква.

В решението на Европейския съд е ясно забележимо и тенденцията вътрешноцърковните въпроси, които са предмет на каноничното право, да бъдат представени като политически и така да бъде аннулирано, че ЕСПЧ е компетентен да се произнесе по тях.

Въпреки това на решението постоянно се внавява бунт и косовено, че в ЕСПЧ е калше „дълбоко и истинско разбиране“, че Светия Синод и разколниците „синод“ са две равностойни обособения и че действията на разколниците (които отнасят до края се останка една шеляк хора) са проява на демократичност и либерализъм, а действията на държавата след 2003 г. са антидемократични и нарушават самоуправлението на Църквата. Това е основният опортунен пункт на решението, но то е и най-уязвимият и неправомерен. ЕСПЧ не трябва или политически организации, а е част от единното тяло на целокупната Православна Църква в целия свят. Това се изразява по най-съвременно и честен начин в евангелистично общение между отделни поместни Църкви, т.е. от съвместното им участие в приобщаването със светото Тяло и Кръв Христови. Канонично е това ръко-

водство и тази поместна Църква, която е в общия си състав и която Църква е в общност по този начин е част от единното Тяло Христово. Това е нещо кореновременно различно от понятието за „междуродно признание“. Това е и възходният критерий за каноничност и законност прирочно за законност и неканоничност на разколниците, които от никого и никог не са приемани в общение.

Смиванет през 1998 г. Вспомогателно съобщение по молба на Българския Патриарх документално потвърди единството на БПЦ с другите поместни Църкви. Затова Правителството на родината ни е действало изцяло за самоуправление и съответствие с правилата за самоуправление и самоопределение на религиозните общности, когато след взетите решения в Вспомогателния съвет съединена на Светия Синод да си възвърне отнетите му незаконно и административно съдили, маестрии и административни структури. Ето защо са съществителни твърденията в решението на ЕСПЧ за „нерешен спор“ (пар. 119) между двете страни. Въобще не е възможно да се приеме законността и мотото, че Църквата от две страни е действала на БПЦ, защото това е канонически и Европейски съд, както и всеки друг светски съд, няма право да се произнесе по него. Всяка една държава възрожденци не може да бъде призната за ръководство. Като Правителството ръководи държавата по определени правата, тяла и Църквата се управлява от нейните канонично избрани органи при всичките условия от създаването ѝ.

В заключение сме ясно и ясно изразили си по себе си казва, че една от основните претенции на жалбоподателят е да бъде „обезщетени“ поради загубването на зарабените от тях хромове и духовно имоти. Но питаме се дали е възможно православни християни, които вливат за светината, да оценяват построните от хромове и маестрии в парична стойност?

Няма нужда да се сирира повече върху темата на решението. Верваме, че това ще стори цялостно впечатление, което подобно показат неговата несъстоятелност и тенденциозност, поради които на има характер не на обективно решение на коректете и безпристрастно, а на адвокатска плеядария в попла на жалбоподателя – разколници.

В заключение сме ясно и ясно изразили си по себе си казва, че една от основните претенции на жалбоподателят е да бъде „обезщетени“ поради загубването на зарабените от тях хромове и духовно имоти. Но питаме се дали е възможно православни християни, които вливат за светината, да оценяват построните от хромове и маестрии в парична стойност?

Няма нужда да се сирира повече върху темата на решението. Верваме, че това ще стори цялостно впечатление, което подобно показат неговата несъстоятелност и тенденциозност, поради които на има характер не на обективно решение на коректете и безпристрастно, а на адвокатска плеядария в попла на жалбоподателя – разколници.

Именни на Зографската св. иконоб. и цялото в Христа Православни

ЦВ

ВСЕЛЕНСКОТО ПРАВОСЛАВИЕ В ЗАЩИТА НА БПЦ

От сеп. 1

От българска страна вярата на срещата участва синодалните армери в главе с патриарх Максим, наричат се представител на Вселенския Царква, носител на Закона за вероизповеданията от 2002 г., г-жа Ирина Молшенкова, член на комисията за защита от дискриминация, г-н Петър Буночски, специалист по проблемите за признание и документи на изпълнение в чуждестранни държави и г-жа Мария Кюсюва, юридически консултант на Светия Синод на БПЦ.

Държавните институции бяха представявани от г-н Матей Илиев, завеждащ президентската канцелария, г-н Емил Велинов, и д-р директор на Дирекцията по вероизповедания към МС, и депутатът Пламен Славчев. Приветствие към участниците от името на премиер-министъра Сергей Станишев изнесе г-н Емил Велинов. Решението бе избрано единогласно, че срещата ще подпомогне и работата на правителствения работна група при подготвянето на становището на държавата във връзка с решението на Европейския съд по правата на човека по делото „Св. Синод на БПЦ/Митрополит Йоанн срещу България“.

„Убеден съм, защото има професионалисти, които в тази среща ще обяснят квалифицирано кризис – експерти по международно право, представители и експерти по конституционното православно църковно, които ще обяснят подробно мотивите на Европейския съд по правата на човека и последващите му решения, за да си ползват в взаимно и защитна. Българската православна църква от опитоване напълно каже и нейната единствена църква.“

Изяснено се надявам, че всички политически сили в България и които правят огромни крачки напред в икономическо и правно отношение на България – България православна църква, защото тя е единственото в анализа българския на дух, авари и народността на през околните.

За правителството на Република България защита на Църковата и нейната право е защита на националната идентичност на народа на и на неговото съуществоване.

Вярвам, че в това право около 300 години не ще бъде и са в Бог и ще

ни подкрепя съвета осебодованиа десетина – се каза в приветствието от името на министър-председателя.

С благословението на светейния патриарх Максим от срещата бе ръководено от г-новете Високопреосвещенство Руският митрополит Неофит.

Работната част на срещата започна с кесюва на г-жа Мария Кюсюва, юридически консултант на Св. Синод на БПЦ, в което тя започна накрая участниците с прегледите на резолюционната група, мотивите на становището на държавата и историческото развитие на проблема. Тя назова юристическите аргументи, които и изрази надежда, че участниците в съвместнието ще предложат конкретни препоръки за представителите на поместните православни църкви категорично ясно, че тази среща е осъществено предложение на Светия Разширен Надюрисдикционен Весправославен Събор от 1998 г. и препоръките безусловно изпълнени на църквите, които те представяват, за Едната Българска православна църква и нейното канонично православно лице на Българския патриарх Максим и оглавяването от него Светия Синод.

Вечеря изразила съгласие, че решението от 22 януари 2009 г. на Съда по правата на човека в Страсбург се повдига изключително сериозни въпроси и макар проблемът да е вътрешноцърковен да е касас автокефална Българска православна църква, той засяга цялото вселенско Православие. Конкретен случай с БПЦ засяга интересите на всички Православни църкви и другите

религиозни общности в Европа, тъй като решението на Страсбургския съд влияя на всички страни – членки на Съвета на Европа и създава прецедент за приемане на сходни решения в бъдеще по отношение на други поместни православни църкви и други вероизповедания.

В хода на срещата бяха изложени експертни анализи на Решението от 22 януари, основни принципи на Европейското законодателство и бяха изяснени конкретни аргументи за защита на Българската държава и БПЦ пред Европейския съд.

Участниците в срещата изказаха с официално комитоме до Президента, председателя на Народното събрание, министър-председателя на Републиката и секретаря на Съвета за масово осведомяване. Чрез комитоме до представителите на поместните православни църкви се обръщат към българската държава с препоръка да предприеме необходимите действия за обжалване на решението пред Големата камера на Съда по правата на човека в Страсбург. Те съгласно, че обстоятелствата, които и мотивират решението на Съда дават повече от солидни основания за обжалване и че при възможност на това решение Съдът не е разполагал с ясна картина на фактите и аргументите.

От своя страна Православните църкви изразиха готовност да окажат подкрепа на Република България необходимата помощ със съвети и информация, както и да излязат в диалог със Съвета на Европа и Съда по правата на човека в Страсбург.

Безспорно и конкретно предложение за създаването на постоянен орган от експерти, упълномощен от автокефалните православни

църкви, които да се занимават с този проблем на БПЦ до успешно му разрешаване.

За следващия ден, 12 март, от 10 часа бе насрочена официална среща на участниците в международната среща със заместник-председателя на Народното събрание проф. Любен Корнев. Присъстваха и проф. Орлин Герджиков, председател на парламентарната комисия по вероизповеданията и заместник-председателя на ДПС г-н Йордан Йовев.

Срещата премина в добра атмосфера. Държавниците посрещнаха изключително радушно представителите на поместните православни църкви и изказаха задоволство и благодарност към чуждестранните гости, които бяха изключително важни и трудни момент за Българската православна църква и Българската държава са дошли да окажат братска помощ и подкрепа.

Представителите на поместните православни църкви заявиха пълната си поддръжка на каноничната БПЦ и изразиха надежда, че държавата ще вземе всички необходими мерки за разрешаване на изключителния проблем във връзка с решението на ЕСЧП и че не предприеме необходимите стъпки по обжалване на решението пред Големата камера на ЕСЧП.

В отговор бе изразена категорична подкрепа на държавата за каноничното ръководство на БПЦ и заявено, че ще бъдат предприети нужните стъпки, за да се защитят авторитета и интересите му, и единството на Църквата.

Проф. Корнев нахте решение на Европейския съд, неосъществено и увери представителите на поместните православни църкви, че парламентаристите ще направят всичко необхо-

димо, за да запазят единството на Българската православна църква и българския народ и пощере: „За нас има само една Българска православна църква. В България няма друга Църква. Българската православна църква е единна и канонична. Иначе един Патриарх и един Синод няма два синода и две църкви.“

Представителите на поместните църкви изразиха готовност да съдействат за благополучното приключване на делото и да посредничат в преговори между българската държава и съда в Страсбург.

На 10 март представителите на РПЦ са били на посещение в Министерския съвет, където бяха приети от г-н Боню Чукюв, съветник на министър-председателя Сергей Станишев, и г-н Емил Велинов, и д-р директор на Дирекцията по вероизповеданията. На 11 март се счехта среща

Представители на поместните православни църкви след срещата в парламента

на делегацията с православно министър г-жа Милена Тачева, а на 12 март с г-н Андрей Стоянов, директор на Дирекцията по вероизповеданията и между държавата и поместните православни църкви.

По време на тези срещи представителите на Московската патриаршия и Руския Синод са потвърдили своята позиция и на другите поместни православни църкви каноничната БПЦ и са призовали правителството да защити законните права на ръководството на БПЦ за благо на Църквата и обществото. Те са изключително заинтересовани и интересни те му, и единството на Църквата.

Проф. Корнев нахте решение на Европейския съд, неосъществено и увери представителите на поместните православни църкви, че парламентаристите ще направят всичко необхо-

димо, за да запазят единството на Българската православна църква и българския народ и пощере: „За нас има само една Българска православна църква. В България няма друга Църква. Българската православна църква е единна и канонична. Иначе един Патриарх и един Синод няма два синода и две църкви.“

Представителите на поместните църкви изразиха готовност да съдействат за благополучното приключване на делото и да посредничат в преговори между българската държава и съда в Страсбург.

На 12 март рязко делегацията бе приета от Негово Светейшество осебодованиа десетина – се каза в приветствието от името на министър-председателя Максим. По време на срещата експертни Илирине Алфеев още веднъж увери представителите на поместните православни църкви в готовността на Московската патриаршия да направи всичко необходимо за защита на достойнството и законите права на сестрите православни църкви, както и да окаже конкретна помощ на Българската православна църква в стремежа й да преодолее последствията

от разкола. Бяха обсъдени резултатите от състоялата се работна среща в Боня и изяснени всички нататъжни стъпки, които ще бъдат предприети. Епископ Илирине Алфеев и министър-председателя Максим се събързаха от писмото на Руския патриарх Кирил до президента на България Георги Първанов и министър-председателя Сергей Станишев. Патриарх Максим изри разбирателно, че разколът може да бъде възможен само на тървните основи на каноничните правила на Църквата.

Бяха обсъдени и разглеждани въпросите от държавните и общоправославните взаимоотношения.

Александра КАРАМИЛИЦА

Александра КАРАМИЛИЦА

ПРИВЕТСТВИЕ НА СВЕТЕЙШИЯ ПАТРИАРХ МАКСИМ КЪМ УЧАСТНИЦИТЕ В СРЕЩАТА

Ваша Високопреосвещенства и Преосвещенства,
Драги гости, всесветни отци,
Уважаеми представители на срещата за ма-
сово осведомяване,

Братя и сестри,

В гъвкава и висока почит от наше име и от име-
то на Св. Синод на Българската православна църква
приветстваме с „Добре дошъл“ в нашата страна
почитаемите представители на светите Поместни
православни църкви и всички участници в настоя-
щата ни работна среща. Благодарим на Предсто-
ителите на Поместните православни църкви, които
винаги като израз на тяхната братска любов са по-
кръпвали нашата света Православна църква. И от-
ново отправяме топла благодарност към досточести-
вите представители на тук представените св. Пра-
вославни църкви, заедно откликнали на поканата ни
и изпратили свои делегати, за да обсъдят съвме-
стно важни проблеми в църковно-гражданските
отношения и създадена се тревожна обстановка след
осъществяване решението на Европейския съд по пра-
вата на човека (ЕСПЧ) от 22.01.2009 г. по жалба на
все още пребиваващи в разколу духовници и миро-
любни срещу Българската държава, с чий съдействие
през м. юли 2004 г. драгоме, архиепископски
имоти бяха изети от разколиците и върнати
на законния им притежател – Българската право-
славна църква. Към жалбата пред Европейския съд
е приложено и становище, според което провене-
тият тук в София Всеправославен събор през 1998 г.
и неговите решения били „грубо вмешателство във
вътрешния административен живот на БПЦ“ и „не
са задължителни, а препоръчителни“. Със своите
действия продължилите да пребивават в разкол ду-
ховници, пренебрегвайки проявата към тях най-
висока степен на църковно съдействие – изсо-
мване, станали причина през юбилейната 2000 годи-
на да бъдат обявени от Вселенската патриаршия и
другите Православни църкви за поставени се не са-
мо извън каноничата Българска православна цър-
ква, но и извън цялата Православна църква, като и
по никаква начин не представляват част от нея.

В обръщението си от 22.01. г. Българската право-
славна патриарх и Св. Синод изразиха удовлетворение и под-
крепа действията на Българската държава, свърза-
ни с прилагането на Закона за вероизповедани-
ята от 2002 г. За поред път Св. Синод прикани
отделните си да се завърнат в спасителното лоно
на Българската православна църква – неотделен
член на Едната Света, Свободна и Апостолска Цър-
ква.

Видни журналисти и обществени с свои пуб-
ликации подкрепяли старанията на Българската пра-
вославна църква за каноничното решаване на про-
блема, какъвто би могло да се появи и в други Църк-
ви, създавайки трайно обръкване в каноническите
и административно-правните отношения. Публику-
вано бе и открито писмо до Президента, Премера и
Св. Синод от изгнана и братствена на Славно-
българския Зографски манастир „Св. Георги Ледо-
носец“ в Св. Гора – Атон, в което резонансно на
Европейския съд е наречено „крайно пристрастно,
тенденциозно и неправомерно“.

В опреления от Съда тримесечен срок за пред-
ставяне на писмени становища от страна на Българ-
ското правителство и ищите, както и уеднажмя-
но за евентуално постигнато помежду им съгла-
сие, Св. Синод съ положи всички усилия да съдей-
ства за каноничното и законосъобразно решаване на
породения проблем. Убедени сме, че за успеха на
тези усилия ще допринесе и настоящата среща с
представителите на Православните църкви, които
се провежда непосредствено след отправеното тър-
жеството на светото Православие.

Бог на мира, единството и любовта да бъде с
всякия нас, да ни помъга и укрепя в прилагане
ни старания за благото на светото Православие и
за добро свидетелство на истината.

Подподряване при откриване на срещата с
представители на Поместните православни църкви
по новия решение на ЕСПЧ от 22.01.2009 г.,
София, 11 март 2009 г.

Патриарх Максим и делегати на Вселенската патриаршия по време на работната среща

Делегатите на Едната архиепископска църква

Синодални архiereи на БПЦ

Представители на Московската патриаршия

Работната група по изготвяне на комюнике

Патриарх Максим и еп. Иларион (Алфеев)

КОМЮНИКЕ

на Всеправославната работна среща
София, 11-12 март 2009 г.

Днес, 11.03.2009 г., в София по покана на Него-
во Светейшество Българския патриарх Максим и
Св. Синод на Българската православна църква (БПЦ)
се състои работна среща на представителите на Пра-
вославните автокефални църкви като естествено
продължение на Решенията Разпоредителни
описи Всеправославен Събор от 1998 г. Обсъжда се
въпросите, повдигнати в решението от 22 януари
2009 г. на Съда по правата на човека в Страсбург,
проектно по жалби № 41103 и № 58677,40 от-
носно лицата, отделили се от единството на Българ-
ската православна църква.

На тази основа участниците в срещата изразя-
ват следното:

1. Единството на БПЦ и каноничността на Св.
Синод и на Негово Светейшество Българския па-
триарх Максим са без съмнение от гледане на канонич-
ното право и на Вселенското православие. Същес-
твувателно от 1992 до 1998 г. разкол в БПЦ е про-
дължен с решенията на правления се в София Свети
Разпоредителни описи Всеправославен Събор от
30.09.-01.10.1998 г., взети във основа на сва-
шените канони на Православната църква. Решени-
ята на този Събор са авторитетни и канонично-за-
дължителни за православните християни аст, чрез
който окончателно е прекратен единственият разкол
в БПЦ. Лицата, поставили се извън Едното уни-
та Църква, имат възможност чрез покаяние да
се завърнат в нея.

2. Възниква въпросът защо този акт на Събора
не е обсъден и зачетен при преценката на случая
от Съда по правата на човека в Страсбург, което е
повлияло на неговото крайно решение. Предвид на-
личното на това авторитетно и обвързващо реше-
ние на Събора, прекратяващо разкола в БПЦ, е не-
справедливо да се търсят че българската държава
се е намесила неправомочно, включително по за-
конодател път, във вътрешните дела на БПЦ.

3. Според принципите и практиката на Създа ре-
лигиозната свобода включва уважение на автоном-
ното право на всяко вероизповедание. В случая в
Православната църква става въпрос за канонич-
ното право.

4. Изводът на Съда, че държавата трябва да е
неутрална по отношение на традиционните си рели-
гиозно-источноправославното вероизповедание (чл.
13, ал. 2 от Конституцията на Република България)
не е задължение, което е включено в обхвата на
Европейската конвенция по правата на човека и ос-
новните свободи. Законът за вероизповеданията,
приет през 2002 г. от Народното събрание на Репу-
блика България, изразява българското национално
самосъзнание, без в същото време да противоречи
на европейската практика. Благодарение именно на
този закон българската държава е успяла да прео-
долее негативните последици от намесата във въ-
трешноцърковните дела, като по този начин е въз-
становила справедливостта по отношение на канонич-
ната Българска православна църква.

5. Представителите на Поместните православ-
ни църкви призовават правителството на Република
България да защити законния интерес на БПЦ. За-
щитавайки БПЦ, държавните лидери ще защитят и
идентичността на българския народ, неговата вяра в
многовековната му история, неговата религиозна и
културна индивидуалност, неговото единство и соли-
дарност. Основаният си на обстоятелствената
част и мотивите в решението на Съда по правата
на човека в Страсбург, участниците вярват, че съ-
ществуват повече от солидни основания за негово-
то обявяване. От своя страна Православните църк-
ви изразяват готовност да окажат на лидерите на
Република България всякаква необходима помощ,
изразяваща се в съвети и информации, както и да
влязат в диалог с еп. Савата на Епархия и Съда по
правата на човека в Страсбург.

6. Участниците в срещата изразяват общо раз-
бирание и се обръщат към българската държава да
предприеме необходимите действия за обявяване
на вълпата пред Големата камара на Съда по пра-
вата на човека в Страсбург, който смята, че Съдът
не е разполагал с пълната картина на фактите и
аргументите, за да постанови своето решение.

Обикновено се гледат грехове с право нарастването на греховните телешни запоеди от Декалога: „не убивай“, „не кради“, „не лъжесвидетелствай“. Съответно вярният, който се стреми и успява да ги спазва, се самовъздържа за добър христианин. Дори и да се случат да забравяш за любовта към Бога, за това що е благодарността, благодат или смиреност, той не забравява, че вярността за него неща е вярността или дори без всякакво значение. Старозаветният Декалог включва 10 вярности и единствен законът — съвестта, спускащия източно в сърцата на хората, се прираща на християнина.

ГРЕХОВНИ И

ма за азбѣта и орнатиката, началото и края на християнския закон. Нещата обаче не стоят толкова елементарно и не бива да се приемат така повърхностно. Затова е абсолютно необходимо да се изучи по-задълбочено християнската истина относно природата на греховете.

Грехът не е просто някакво човешко несъвършенство или случка, която е неизменно неуспешна. Грехът е престъпление срещу божията любов: „престъпление срещу любовта на Отца“ (архам. Софроний Синарор. Да видим Бога Стария и Новия). Съгласно Картия Завет грехът се корени в славността на човека да не искава Бога и да обръща към света, да не преферва Божията воля и да жадува според своята собственост. Най-често грехът е едно отклонение на човека от неговата воля и е предостатъчно в книга Битие е разказал за наденето на първоизворенето.

Същността на греха не се възприема по-различно в Новия Завет и в светоучителното предание. Но различията не са само отнасяне промяна на едно цялостно понятие. В крайна сметка, когато човек е в грех се заключава в несъгласието за общието с Христос и със светлите, както и във вътрешна война в света и в съпричастие.

За да ни стане по-ясна истината същността на греха, не трябва да се опитваме да разберем как точно означава да си свободен от греха. С други думи, да погледнем първо към спасението, което в Христос предоставя за всички хора. Живещият в грех човек се отчуждава от Богостояния и от Неговата благодат. А вочичките му действия, мисли, сили и желания добиват греховна предрасположеност от собствената му егocenтричност и себелюбие. Съответно, той се отзовава на вярността и съвестта на невъзможност да разтвори сърцето си за другите, да ги обича и в ги види обичани. Човекът в греховни образи, като духовно изостава на Бо-

тавката за свободата на човека.

Св. Евангелие различава човека не по техничните подобрения или липши, а според тяхната разположеност към покание или към упротавяне в греха. Христос докато

себе си и търси Божията милост. Точно затова предостатъка на християнина израстването му зависи именно в потушаването на егocenзия и отхвърлянето на греха като престъпление срещу Божията любов.

Христос чрез посещението Си в дома на митаря Захей не оправда митаря за неговите неправди, а възмъжвава Си и да му откаже. А чрез отказа Си да осъди жанде, който не хваната в „самото прелюбодейство“ (Мат. 8:4), не оправда конкретния прелюбодействен грех, а заявя всеобщестия грех и мужда от покание на всеки един човек без изключение. Затова на книжниците и фарисеите, които настояват да получат от Него осъдителна присъда за прелюбодейството на жената, Той казва: „Който от вас е без грех, нека пръв изиде камак върху не си (Иван. 8:7).“ И когато камак „едни след друг, начевайки от по-старите“, всички се разпиха и Христос казва на жената: „Иди си и недей повече греш!“ (Иван. 8:11).

В християнството неговите тайнството на човешката добродетел, което е вярно в решението за покание. Поканието е действие на Божие чуждо за спасението на отпадналия човек, а съответно е грех, който изидва човек откъм дълбините на ада до светлината на Божията милост. Дето него е греховно действие, което утеша върху си тежестта на греха. И колкото повече навлиза в живота на поканието, толкова по-лесно успява и тежестта на греха. Докато този, който се перчи с добродетелите си, е във отклонение на поканието и затова и търже да ело, това е причината, поради която грешниците не могат да достигнат до пътя им към Божие царство.

За мнзина обаче тези Христоси вина изглеждат строгост и строгост, ако не в недостигните, изглеждат и на доста християни, въпреки че са на Самия Христос. И наистина, когато човек е в грех, само християнството се възприема само като иррационално учение, а Христос само като морален закон. Странно е, че в несправедливостта и несправедливостта на иррационалното учение, което е в грех, човек не изразяват никакво онаяржаване на безразличността или на несправедливостта, а още по-силно, а именно изпитанията на справедливостта или добродетелта. Това се да рече, освен тежестта в онова несъвършено опрощение, което Бог дава на човека, който иска да се покаява. На човека, който спазва своята недостойност, свързва

същността на човека тек и поканието. Онеи, който не покаяния си, изпитва и се бива в царството Божие — достъпна спасение. А този, който не се покаява, както и да направи, остава в греховно състояние. Християнският критерий за спасение е поканието. То е онова измерение, по което Бог отсъжда участта на човека.

Наистина, какво е иррационалното качество и най-примитивното качество пред Божията съвест? Каква е същността на неговата добродетел пред Божията добродетел? Доволен сме станахме като нечист човек, и всяка наша правда — като заплата наша грех, казва пророк Исая (Исая. 64:6). Ние сме нечисти, защото сме. Рав се осъждаме от Бога.

Разбира се, човекът, който има покание и вярва в Христос, не е като тествено да спазва и неговите заповеди. Та нази именно в това се състои и духовната свобода на човека е дълже да се бори с волята си желание и сили за опазването на всички Божии заповеди. Не за един човек, а за всички грехове, а за други да нехаз. Не да спазва само тези, за които се рече, че са по-основни, а оставяйки всички останали като по-незначителни. Защото в такъв случай той влиза в противоречие с Божията воля, която изрично казва, че всички заповеди, трансформирани ги за себе си. Християнският живот е една неспешна милост. Вярно, че навлиза в този живот като спазва Божията воля, а не като ги избягва избягването.

Човек обаче не е безпомощен. Кой може да тържи, че спазва Божията заповед без възлюбение да грешит? Особено когато човек е в грех, а стива разпънати грехът дотолкова се е разпространил, че мнзина го смятат не само за нещо съществено, а дори и за халатен живот. Най-страшното претявление се случват по най-същестен начин. Достатъчно е човек да е в грех, така един човек да отпусне съвестта си, и достигат без да разберат до неща погнусителности. При този случай човекът е в грех много християни се задоволяват само с едни съществено форми на иррационално учение. Ибрайският закон, който е най-чужд на християните, е най-чужд на християните. Той е най-чужд на християните, а не на християните. Католическият закон е най-чужд на християните, а не на християните. Католическият закон е най-чужд на християните, а не на християните.

Като Сам Христос казва: „дори ако имам нужда от лекар, а болният“ (Мат. 9:12). Колкото повече хората се грижат да бъдат приети от обществото за морали и

безупречни, без да се оглеждат във волята Божия, без да се уверяват в истината и се бива в царството Божие — достъпна спасение. А този, който не се покаява, както и да направи, остава в греховно състояние. Християнският критерий за спасение е поканието. То е онова измерение, по което Бог отсъжда участта на човека. Наистина, какво е иррационалното качество и най-примитивното качество пред Божията съвест? Каква е същността на неговата добродетел пред Божията добродетел? Доволен сме станахме като нечист човек, и всяка наша правда — като заплата наша грех, казва пророк Исая (Исая. 64:6). Ние сме нечисти, защото сме. Рав се осъждаме от Бога.

Нуждата от нравствеността удовлетвореност, отсъствието на повърхностността, това е онова измерение, по което човек е дълже да се бори с волята си желание и сили за опазването на всички Божии заповеди. Не за един човек, а за всички грехове, а за други да нехаз. Не да спазва само тези, за които се рече, че са по-основни, а оставяйки всички останали като по-незначителни. Защото в такъв случай той влиза в противоречие с Божията воля, която изрично казва, че всички заповеди, трансформирани ги за себе си. Християнският живот е една неспешна милост. Вярно, че навлиза в този живот като спазва Божията воля, а не като ги избягва избягването.

Човек обаче не е безпомощен. Кой може да тържи, че спазва Божията заповед без възлюбение да грешит? Особено когато човек е в грех, а стива разпънати грехът дотолкова се е разпространил, че мнзина го смятат не само за нещо съществено, а дори и за халатен живот. Най-страшното претявление се случват по най-същестен начин. Достатъчно е човек да е в грех, така един човек да отпусне съвестта си, и достигат без да разберат до неща погнусителности. При този случай човекът е в грех много християни се задоволяват само с едни съществено форми на иррационално учение. Ибрайският закон, който е най-чужд на християните, е най-чужд на християните. Той е най-чужд на християните, а не на християните. Католическият закон е най-чужд на християните, а не на християните. Католическият закон е най-чужд на християните, а не на християните.

Като Сам Христос казва: „дори ако имам нужда от лекар, а болният“ (Мат. 9:12). Колкото повече хората се грижат да бъдат приети от обществото за морали и

„Православен духовен живот“
Проект от епископа:
Анастас АХРИСТОВА

„Летонии!..Едно само слово със седем букви, а в него отразени векове, цята мир!..“

Също съзнание за историческия памет, един от първите съзнания за българския А. Петков в Пловдив, започва да води летописна книга на храма. От смъртен, дори когато е изреждал храмовото същество, шпейши и за себе си, е скрил авторството си... Нивната, на истинските труженици на Божията нива не е криво икониата на летописника на храма. Достатъчно им е те да бъдат записани на небеса.

Настоящият материал е скромно опит чер разкритването на няколко документа да се разгледа началната история на един от първите следосвобожденски православни храмове в Пловдив, да се отбележи годиннината от полагащото на основния му камък.

Построяването на храм „Св. Петка“ има своя предистория, която ни връща в миналото. Малка старинна църква, посветена днес на св. примацна Параскева Римска, е построена на една скална тераса на ДЖамаяк тепе.

Света се, че тази малка църква е от времето на падаването на България под турското иго. Има основание да се мисли, че е от много по-старо време. Изградена е в сегашния си вид през 1836 г. е ктиторството на родолюбивия копърински род Чалъков. Била носелата на св. Петка Евниатска и в нея служил свещеник Евлампий Стоянов-Костовски синев. През идещите години на XIX в. църквата преминава изцяло в ръцете на преобладаващото гръцко и гръцкото се население на нейната околина. Въпреки това до Освобождението, мъдрит и избухналата българо-гръцка българо-гръцка война (1876-1878) църквата е посещавана единакво и от гърци, и от българи.

След Освобождението на България районът на север от църквата се заселил бързо от българи от близка и далечна земя, дошли да търсят прехраната в големия град. Те основали т. нар. „Нова Махала“.

Страници от летописната книга на храм „Св. Петка“

„Лето 1881, денят на новото Летописанието грабодна съвета, реши единодушно да поведе на българската община в Новама Махала, мястото на гробището, което се намира в нива махала, при божищата, за да си складира на ново черква и училище.“

Но от това решението не се случило нищо, основния камък и нивназието на основите направил следем години. Това изпъла с големо огорчение българите от „Нова Махала“...

„Лето 1888...“

Имаха оне пописаници, преселени с потоком на селяните. Родности тяхни изици и месиоди, во всяко кмет, из овирта и кметурта. Но радост нива и скръта на българите от „Ени Махала“ („Нова Махала“). Книжж отива в тях, книжж по сват дон, в който молвише св. Бог да отговори на нива река.

„Святаа година този книжж прехишна в „бун ощи по бидна на желанието и нищо не може да го успя“. Водени от потпишките от рода Свещиери, „сладките ренитици за българския право и българския черква“, новомахалци сами се организирали и започнали изкопане работи по изграждането на храма на даянето им от общината. Иако „И когато калитка и ворта изпитват ровените и основите на бидна нива пруживани за българския право и българския черква, новомахалци, зашто дъжд, изкушна сълзата на вода, които оповестават започнати граджж...“

„На лето 1888 ден 29 на месец януари.“

При кажуването в България на Н.Д. Височество България княз Фердинанд Сербия и Сербия Готски при управленето на България восточна православна църква от Н. Блаженство Българска Екзарх Носиф I-ти при министествоването на Ст. Стамболиев министър председател и на търпението работи. Т. Стамболиев министър е виещието дела и изповедания: К. Стоянов, министър на правосъдието, Г. Начови министър на финансите, Г. Жижов министър на просвещението, поповник Сима Мунтуров министър на войната, при управленето на Летописанието окръг от окръжния управител Пет. Димитров.

При управленето на 5-а пловдивска бригадо от поповника Николаев, при управленето на Пловдивската стража от в. Митрополит протосирей Иван Шишманов, при управленето на Пловдивския гражданския комисия от председател Иван П. Антонов, при гражданско-судителство на Пловдивския гражданско-началник Петър Калчизски, при кажуването на Пловдивския градска кмет Христо Ив. Дювелевски, Българо Ново-махалското църковно настоятелство съставяне от председател Дим. П. Свещиери, подподредители, сеще: Михаил Ст. Тимков, кавиер П. Калчизарски, членове Ср. Тимков, Костидин Марков, Костидин Георгиев, Никола Димит-

20 г. от полагащото на основния камък на храм „Св. Петка Евниатска Българска“, гр. Пловдив

Бележки от летописната книга и други документи свързани с историята на храма

Протер Дим. Кариджа, Ап. Янакиев, Д. Капаров, Д. Герцев, секретари: Костидин Ст. Свещиери и Свещиел Васил. Бойчев, попови основний камък на църквата „Св. Петка“ в Новама Махала 4-а част на гр. Пловдив, под планирането и надзорит на архиепископа Димитър Николов. Заптова се съставя и настоящи акт, който след тържественния обряд на водосета ся прочете, подписа и положи при основний камък.

Свещиетя персоналите се вжиди во камената задържа, тя да запаметя за векове родолюбното събитие...

Същият текст е гравирани върху каменна плоча, монтирана при освящането на храма над северния вход. Голем полдней на храма праводя Захарий Стоничев. Същият строеж продължава две години: от 1888 до 1890 г.

„Лето 1890 месец септември.“

Спротрожеж на черквата е пруживен. В този и вид, съ двете завирани от черво, тл и свинци, скитя за корупирание. В неж не махати отпорит на неже неговосание си желаниа да ицатъ свята дла. Жадата, които е сушила душите им в продължение на години, най-после е угасна. Въ пражини и деслнжк черквата на този храм ще бъдат отворени, та всеки, който поукствата жрда от ошение на Бога, да може да влиза и изпитвата молвишете си на родна река.“

„Лето 1890 деня 14 на месец октомври.“

При този път в нивата черква се правидо деля на свещиетя Петка Пробоуба Българска. Божу-лудбата отдужи отвер Първиян Стоев в служежието си целою доуховител на храма. Прислуживащите хладиди народъ. На 26 октомври святолето беше освящен от Дювасирей епископ Гриваий.“

Жадката на българите новомахалци да имат българска църква и желанието им да се черкуват в малката гръцка църква на ДЖамаяк тепе са изражен в един интересен документ от църковния архив: „Причина да министри на ошението работи и на изповеданията“ от края на 1904 или началото на 1905 г.

Дъ Господина

Министри на Висшието Работи и на Изповеданията
В София

Примение

Господино Министре,

Де прови 1888 г. цялата част на тлв заречената в града ни „Нова Махала“ бе приудити, при дилежността на българските църкви, да се черкуват в гръцката църква „Св. Петка“, която собствено и местосе съединяваще на ошението българска. Но гръцката финаншлти и коветото от една страна и националната гордость на българите от друга – предизвика нуждата да се построит в кварталта на отделе българска църква.

С целими усилия на ошението ни, които почти всички ся хора земеделци, батчачинажици и брелви за нячияти, през 1888 г. се построи църковата ни „Св. Петка“. Съ това се намериха на същите две крупи петици: 1) анонимните свещиети на гръцката цър-

ква „Св. Петка“ се присъединява към новата ни църква, сямо дава българска, и блеста млдностито на гръцката сяже вте в кварта. 2) Дъ свещието от околината на гръцката сяже, както господствено, както и църква на храмовата и друга пружива, поначла да посещават нашата църква.

Обаче, тази църква, за да отговори на достолепност, която ищкока нейната святоста, за да може тлв се поведе като конвентуарна църква, тлв българския елемент в квартала, материалните средства на ошението ни се окажаха недостатъчни и църковата ни остана недоизградена натилю. Поради този, църковните настоятелства ся били пруживали в калявките и в ошението, зашто и църковната църква в продължение на толкова години са растали. Една належителна необходимост беше и изградването на църковния двор от четирите страни, този изградването еднакво от всички страни, а също и осветчи, материални средства на църковата ни, които както калявките и по-горе, деляте още не е в пътишя си вид и осветена красота.

Ето защо, доподписаното църковно настоятелство, като има пред вид от една страна големите оне нужди на църковата и от друга – материалната оскъдност на ошението ни, реши да Въ поволи най-почтението, Господино Министре, както оценете ошението съвременно, да благословиете и ни отпуснете средства в калявките и в ошението, зашто и църковата ни вродит за помози на църква и гр. по бидвета за 1905 г., за да може да посрещне най-необходимите нужди на църковата ни – доизграждането и натилю – белт която тлв ще предизвика да блднее съ своята личностност, пред ошението и – ошението българска католическа и краснота гръцка църква.

Внимание обаче да взирате, че иде биде взета въ калитката тлв на молиба, оставаме съ отпачиу кмет Вася подготвител на молбата.

Примение се подновено от църковното настоятелство е прелесадат прот. Иван Коев. В летописната книга за роден е и Заповедно Кларето. Първоначално образованието в Пловдив е било само в основна селва и в Пазарджик. В този град бях разположени за секциите. От 1893 до 1917 г. бях на служба при храма „Св. Петка“. Починал през 1921 г. в Пловдив. Остана следен като човек с широко и отпачиу сърце. Ся стана заповедник на Пловдивския епископство, на което не е застана свещеник в църковния архив...

Съварно и признателно сърце първия летописец завършил с паметна бележка от Български Православен 1963 г.

„Еже на този ден от сега и в бъдеще да се прочитва молитва за починалите и живи божуслугите при храма, та така да не се суиш стопане за тях. Защото ошението те са дали много за растежа на този свят дон и поколенията не първова да забравят този дон.“

Да се състоят имената на първия и на другите, които дълволята след него и в продължение на дълги години сяже сменени на Христово, ошението и душите на малките деца на тлв тлв, които доидоха и, които ще идват след тях.“

Следват имената на свещениците:

Сщ. Михаил Стоянов Милков
Протоирей Иван Коев
Сщ. Грегудий Иванов Малджаров...
Между о. Нестор, о. Ангел и о. Трендафила може да се търси вероятният автор на летописната книга в нейната първа част, от която са изложени текстовите. Втората част съдържа с кратки биографии на св. Георги, ошението на Пловдивската соборноцърковен него. Показват мъж вжиди да края на книгата. Свещениците след него не са продължили летописната книга. Онея Георги съвместно с ошениа и някои важни събития, свързани с новата църковна история на България.

1. интронизацията на първия Български патриарх Кирил след възстановяването на Българската патриархия;

2. изграждането в Пловдивска епархия в Пловдив на новоизградена Пловдивска митрополитна Върлеме;

3. смъртта на патриарх Кирил;

4. изграждането на Ловчанския митрополит Максим за Български патриарх.

Всичко това е извън-възрастен епосиришо на храм „Св. Петка Евниатска“, но и сред тези в ошението Реновден, о. Георги е оставил своето послание в осбелен Реновден свещеник и изповедник. Умира на 3 юни 1996 г.

Сградата на Видинската митрополия

Храмът „Св. Пантелеймон“

Храм „Успение Богородично“

ПОКЛОННИЧЕСКО ПЪТУВАНЕ ИЗ ВИДИНСКА ЕПАРХИЯ

Продължава от бр. 4/2009 г.

В иростиния град Видин пристигахме в късния следобед. Настанихме се в хотела и се отпразнихме към най-голямата забележителност на града – крепостта „Баба Вида“. Там, докато се провираме през дървоградната от стръмни стълби, тунели и тесни коридори, се натъкнахме на малък параклис, устроен очевидно наскоро – в едната от частите на крепостта. Сред дребните стени видяхме много битки и смърт, сред камъните, напосири в кръг, смърт, страд и мачта, този параклис бе като пристан за стегнатата ми като на вълзел душа.

После седнахме да изследваме краи Дунава с бавните му тежки води, край които все си представявам доистинския фигура на митрополит Дометиан, попаран на владичката си патерница – така, както съм го виждал на картинки.

На следващия ден в Устемне на си. Иван Рилски. В катедралния храм на града северният престо е посветен на Рилския светец и отец Поликарп със свещениците служат там за правника. Въпреки делициите ден огромният храм и изпълнен с народ – предимно млади хора и деца. След изслушването и изчакването на младия монах на всички раздала малка поскрипа за правника.

Пероман Поликарп отскоро е в града. Беше изгнумен на Русекия манастир над Скрино, Софийско, но той с брат на Клементина манастир и от юли 2008 г. Видинският митрополит Дометиан го призова в епархията и го наизначи за престоветел на двата катедрални храма – „Св. Димитрий“ и митрополитския „Св. Николай“.

Преди да се качим в Митрополията, се поклонихме в стария храм „Св. Пантелеймон“, датиран от нач. на XVII в. или по-рано. Намира се в двора и, зад храма „Свети Николай“. По-късно отидохме да видим и новия храм „Успение Богородично“, осветен на Успение Богородично 2006 г., около който строежите продължават. Там се изгражда спорийски проветрен център с всички удобства за прищъркване просветителска и социална работа.

От Видин се отправихме за Добридольския манастир „Света Троица“, основан през XI в. Вече знаех, не изгнумвах не с там – от една седмица са без вода и той обикал по институциите да разреши проблема, но ниехам да вида манастира. Никого не бях ходила там. Там също, че нармето се стопанисваше от един сивешник от Лом.

Храм „Света Троица“ на Добридольския манастир

Обявихме няколко пъти пътя за село Добри дъ. Не откривахме никакви табели, но след дълго лутане и питане се окаяхме на площада. От там се отправихме към манастира, който, както ни казаха, щяхме да намерим след 3-4 километра. Пътят – тесен, алкачушич към постъпите на няколко планини. Колкото и да е странно за разположен в обширната Дунавска равнина манастир, той се намира на високо място сред гора. Спиряхме на едно кафезално място, нащавче, над което се издигаше кокостна двуетажна дървена беседка с каменна чешма в близостта й.

В село – куртичката и билдарица пярка, наскоро ремонтирана и обновена, посветена на Превъзгата Единородна и Неразделна Троица. В този си вид датирана, както разбрахме от надпис над входа й, е от 1860 г. Поклонихме се в нея. После по стръмни стъпала се запознавахме към по-висока гора и пред очите ни се разкри прерадена дъла: била strada със стенописни дървени керпачи и програм. Много дълъг. Преброях над 20 стъ. Сградата с разположена П образно северно от храма.

Картината на това свирало място се е запазила в живо и съвременното му терасовидно разположение, прекрасенят погънал в желенина двор, огромните дървета, засенечените сградите, които се белееят между листата, изкуството еперие с рибачи...

Дяд ми пригива, докато пътуваме от селото към манастира по видното застезан път, си мислех, че жажда му е и напал на отец Харалампий. Младият архимандрит е изгнумен на манастира от около една година. Обителта постепенно се възражда, а с това се въдновява и потокът от поклонници. Вече са улесени да ремонтират храма, повърна на манастирските страни, транспаранца и ардомарката. Вечко тұ се нужаде от сериозен ремонт, от поддръжка, а това не е лек кръст за млада и изгнумна и единствена му събрат, отец Кирил. Но манастирчет е прероснен. И дай Боже, да се намерят добри хора, които да аложат своята дъла благочестие, родолюбие и вяра!

Излизаме през западната порта от манастира и там на около 500 м откриваме параклиса „Св. Козма и Дамиан“ с джамо и обновен каменен оброчен кръст.

Докато сливахме обратно по обрасла алкачушич път съл сърце преръплено от тиха радост и мир, се сетих за оная жена от Изгорския манастир и за думите й. Сетих се за моятот връст, което привидно принамливо сами се отварят широко пред нас:

вратите на болниците, на банките, на магазините... и за онези, тесните врати, през които прерамат младшия, но който навистина си струва да открием през запуснатите, страни, алкачушич, черни пътища. Вратите, към които прикватват не ярките светни реклами, а само думите: „Влезте през тесните врати, защото широк са вратите и просторен е пътят, който води към победя, и мнозина са, които минават през тях; защото тесни вратата и стеснен е пътят, който води към живота, и малцина ги намират“ (Мат. 7:13,14).

С таква мисъл приключи пътуването ми из Видинска епархия. Нямах да знам за она историята на храмовете и манастирите, които посетихме, нито да имаме архитектурните особености и културната им стойност. Търсех следите на духовния живот и тях искал да опитна. Какво намерих?

Видях усърдни монаси и свещенослужители, които с много търпение и вяра вършат служението си. Те не се радват на почитта на многотолен вариант народ, който да впитва во краен предел храмовете, които да дава на Църквата най-свирно си: възлюбените си в благочестие и вяра деца и плодове на труда си. Те не се радват на бедрата финансова подкрепа за заможен боголюбив и родолюбив българин, нито на монотна подкрепа на държавата ни. Те не се наядват и на собствените си ниждози сили и възможности. Те в същевен прекъсват се надидват само на Господа и само Нему се уповават.

Видях епархия с територия по-малка от 6000 кв. км. В която има десетте прерасни манастира, петте вечисч с епифанско монахи в тях. Както отец Антим каже: „Малко са монасите, всеки със своите си недостатъци“. Но си мислех: ако не съм развила по-не едно дете за монотно служение, ако ние не сте родили поне едно дете за монотно служение, тогава какви очии имаме да намерим кузурни на онези, които никога дори не родиха?

Пътят ми мина и през малкото крайнаучско село Личе. Архиепифанския професионален римски град Радичаря, възникнал през II в., център на арменския конина. Минахме и през полубезлюдните бедни села и добре запоселни и поддръжани храмове. Минахме и покрив самотната пярка на Брусекския манастир, старинна на високата обсерватория от голем скромночен храм жребец... Някой ден там се отиде никога монах и сам, или с едни-двама събрати се възидне и този манастир. Отново. И ще го възидне за духовен живот...

Може никога там да не се събере големо монашеско братство от стотини монахи; може никога да не процфити голема духовна и книжовна школа; може никога там да не се равне големо просветен център, професионално манастирско скромночен и предивизианска възхита социална дейност. Но сигурния съм: се има кой да отвари вратите на храма, се има кой да бее камбаната, се има кой да служи св. Литургия, да поскрипа хората и да отпраща скромната си молитва към Господа за тях. За нас, хората от светя това може да е малко, да е нищо, но не е за Бога. Бог вижда доброто и в скромно и в малкото, и в ниждозното и в неждното. Ви извърши недостатъците не подминавна ниеза усилке да Му благодарим.

Текст и снимки: **Александра КАРАМИХЛЕВА**

Велика реба. Изгнумвахме се на нашите читалища за добулат. ретивания и надписите на стикви 1 и 2 (горе вдолно) на стел. Бр. 8, при влизането на манастирските сгради на Радичарския манастир.

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАМО ЗА 2009 г.

„Църковен вестник“

1 година.....	25.00 лв.
6 месеца.....	12.50 лв.
3 месеца.....	6.25 лв.
ед. цена.....	0.70 лв.

АПРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СВЪНОД, София – 1000
Уч., Оборище № 4
Тел: 987-56-11, тел. факс 980-30-16
МО.Е: Ташка Тончева Христова
e-mail: siniclar@gmail.com
РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ
Ръководител: св. архимандрит

Банкова сметка на Свинодално издателство на БПЦ
Уч.Крикет Булаган – София, ул. „Алабин“ № 58
IBAN BG97UNCRR6601018147018, BIC код: UNCRBG33

Сулките да се изпраща в спонсире за пощата или по банкова сметка,
в които да се изпраща моятот адрес и пощенския код на получателят.
*Парковите средства събирани спонсире текстовите и изобразителни и не бива да се изпраща за банкова сметка.